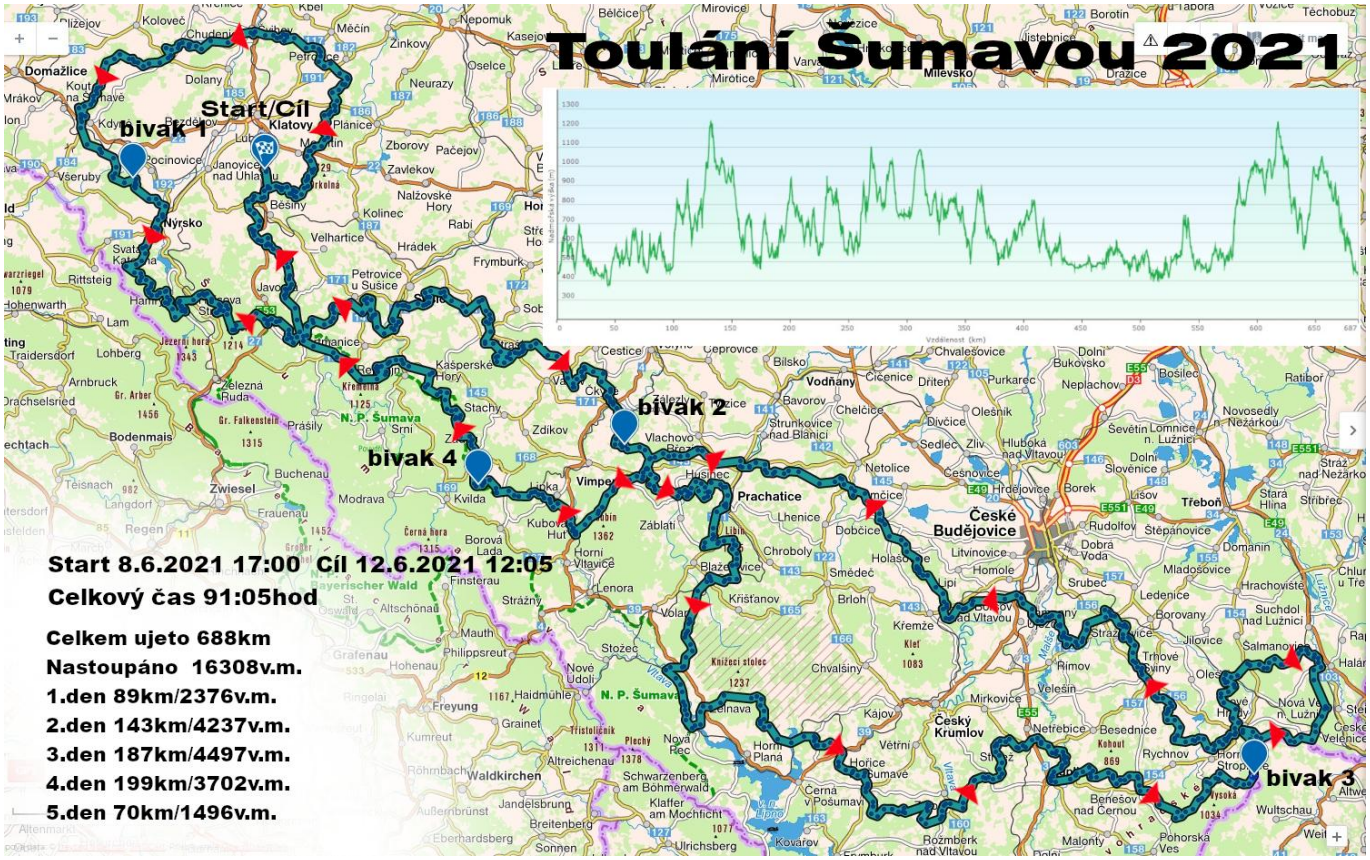

Dal jsem si k šedesátinám jako dárek tři bikepackingové závody. **400 Ultra** jsem odjel. Jako druhý dárek přišlo na řadu **Toulání Šumavou**. Jedu to již po páté. Start je ve Vrhavči pod Klatovy. Překvapuje mě počasí – neprší a svítí slunce, což nebývá obvyklé. Na startu se schází 56 natěšených bikerů a bikerek. Na brífingu před startem jsme uklidněni informací, že trasa vede po cestách. Není ale řečeno, že hodně cest budeme muset vytvořit. **Start 8.6.2021 v 17.^{00}.** Svítí sluníčko. Peleton se trhá v prvním kopci. Standa vybral všechny možné i nemožné kopce v okolí a vede nás severním obloukem kolem Klatov přes Švihovskou vrchovinu. Potkávám Katarínu a Tondu, ale jinak jedu víceméně sám. Kolem vodního hradu Švihov jedeme po hrázích obranných příkopů. Přejíždíme přes dvě stavidla a mám obavy, abych sebou „nešvihnul“ dolů. Mile překvapí občerstvovačka u jednoho z domů. Kdybych to věděl, tak bych netáhnul 2 litry vody na zádech. Trasa má i dále kulturně historický náboj – přijíždím ke zřícenině Netřeb a následuje Rýzmberk. Vím, že musím spát, ale stále nenacházím vhodné místo. Déšť sice nehrozí, ale všude jsou šikmé svahy. Drkotám se při svitu čelovky po žluté kamenité cestě a mám toho dost. Kus od cesty se ukládám v lese na listí pod bukem. **Je 00.^{27}hod. a mám najeto 89km a nastoupáno 2376m.** V noci kolem mě projíždí biková světélka borců, kteří nespí.

2.den 9.6.2021 vyjíždím ve 04.[27]. Noc byla teplá, ale krátká. Asi po 1km přijíždím ke krásnému lesnímu jezírku s altánkem, kde se právě balí kolega. Chválí si noční koupel a já jen tiše závidím. V Nýrsku v nonstop benzínce si dávám horkou čokoládu a doplňuji vodu. Ranní hygiena u pramenu. Od Nýrska již začíná Šumava. Tlačení na další

zříceninu – Pajrek. Hojsova Stráž a obávané stoupání na Můstek 1235mnm. Dolní část jedu, pak tlačím po kamenech a v závěru tlačím po asfaltu tak strmém, že i tretry kloužou. Potkávám tam závodníka, který se nějak motá. Ptám se, kde spal, odpovídá, že nikde a že to byla chyba. Když se na něj dívám, tak mu dávám za pravdu, je úplně prošitý.

Dál jedu hřebenovku. Připadá mi, že z ní stále sjíždíme, abychom se po několika km otočili do protisměru a zase vyjeli nahoru na stejný kopec. Standa v cíli tvrdil, že to byl už jiný kopec, ale moc mu nevěřím. Je to hrozně únavné. Kus vede po trailu v lese –

s bagáží a únavou mi to moc nejde. Minimálně polovinu tlačím a nosím. Nesjel bych to celé ani bez bagáže. Lahůdka mě čeká kus od Hartmanic – brod přes Otavu.

Sundavám boty a zkouším, kudy by to šlo. Klouže to a nejde mi to. Obouvám boty a zkouším to znovu. Zase špatně, bojím se, že se skácím a všechno utopím. Půl hodiny pokusů, když přijíždí Míra.

Zkouší to podobně, ale nakonec se oba rozhodneme, že to objedeme zajížďkou přes most. Jsem posera. Stavujeme se v Šumavské hospodě na jídlo. Končí 1. etapa, takže posíláme hlášení a načítáme do GPS etapu číslo 2. Přijíždí Láďa a zůstává v hospodě s Mírou (nakonec spolu dojedou do cíle). Já odjíždím sám. Trasa je stále nahoru a dolů, nějak mi nesedí, jsem hrozně unavený. Jen piji. Projíždím kolem pěkné tvrze Dobrš. Zajímavý Machův včelín a těžká zarostlá včelí stezka. Nejraději bych to už zabalil. Těším se do spacáku. Ale mám najeto stále pod plán, tak se s tím peru dál. Myslím, že jsem spíše v zadních pozicích, ale nezajímá mě to. Předjíždím poprvé Jíťu. Počasí se trochu kazí, takže bych rád našel nějakou střechu. Ve Štítkově nacházím přístřešek u fotbalového hřiště, ale stále mám málo najeto – chtěl jsem alespoň 170km. Dorazím to tedy až k rozhledně na Mařském vrchu, kde již spí pod přístřeškem Zdenda. Trochu ho naštvu, protože jsem ho svým příjezdem probudil. Zůstávám také a přemýšlím, jestli to vůbec dokážu dojet v limitu. Zvažuji zkrácení trasy.

Je 22.[36], mám najeto jen 143km, ale nastoupáno neuvěřitelných 4237m.

3. den 10.6.2021 04.^{24} Ráno mě budí balení Zdendy těsně před mým budíkem nastaveným na 04.^{00}. Tak vstávám také. Než zabalím, projede pár lidí kolem mě. Trasa má opět kulturně historický náboj – jedu přes tvrz Drslavice. U říčky Blanice dojíždím Radka a dostávám informaci, že budou brzy Prachatice a možnost snídaně. Jsem tam v 6.^{00}hodin, Radka jsem ztratil, dělám okruh kolem překrásného náměstí, v pekárně kupuji vynikající kapsu s jablky a tvarohem, usadím se na chodníku jako bezdomovec a snídám. Pokračuji téměř dvouhodinovým tlačením po kamenech k rozhledně Libín (1093mnm). Děs běs. Těsně pře 11.^{00} přijíždím k Vltavě, kde se u mostu opaluje Standa. Tady končí, protože jako organizátor musí jet do cíle a chystat se na příjezd prvních chrtů. Trochu mu nadávám, že to udělal moc těžké a že už příště nepojedu. Pro mě je to nejtěžší Toulání z mých 5 ročníků. Ještě nejsem ani v polovině. Uklidňuje mě, že dál to bude jezdivější a že v Nové Peci je otevřená hospoda. Hospoda právě otvírala. Výborná polévka a borůvkové knedlíky zapité malým pivem. Nejlepší bylo, že to potom opravdu jelo – dobré cesty a rozhoupané silničky. Jedu mezi Lipnem a Českými Budějovicemi k brodu přes Vltavu. Tam jsem na konci 2. etapy, je tam možnost zkrácení trasy. Propočítám si své možnosti a posílám hlášení, že pokračuji dlouhou. Sleduji při tom „takyvodáky“ – raft téměř pod vodou a na něm pět 120kilových tlusťochů v pruhovaných tričkách. Nějak se změnil styl vodáctví. Po přebrodění Vltavy mě málem sestřelí z kola další vodáci, kteří se vrací autem do kempu. Nějak je nenapadlo na úzké cestě alespoň trochu zvolnit.

Před Kaplicemi dojíždím dvojici Balda a Martin. Protrápím se s nimi romantickou cestou podél Malše. Kolo tam pouze překáží. V jedné ruce kolo, druhou se držet řetězu a koukat na kameny pod nohami, aby tretry neuklouzly.

V Kaplicích dáváme společně jídlo a rozjíždíme se. Tyhle akce jezdím rád sám, a letos mi to vychází. Už jsem v Novohradských horách. Další romantika nad říčkou Černou. Bez kola by to bylo fajn, s kolem je to trápení. Potmě stoupám na Kraví horu, naštěstí ne až na vrchol. Plaším lišku. Hledám přístřešek na spaní a nacházím turistickou odpočívku.

Dnes jsem 2x lehce zmoknul, chci střechu. Uléhám na stůl, škoda jen, že je krátký. Musím spát skrčeně, nebo mít nohy ve vzduchu. Ale hlavně, že je střecha, vypadá to na déšť. Míjí mě Jíťa, potom Balda s Martinem. GPS vypínám ve **23.^{21}, ujeto je 187, nastoupáno 4497m.** Začínám věřit, že to zvládnu v termínu.

4.den 11.6.2021 Ráno mě probouzí křik ptáků, vstávám bez budíku již ve 3.^{00}. **Vyjíždím ve 03.^{26}.** Po 5km přijíždím k Zevlovu mlýnu před Novými Hrady. Tam se zrovna balí Balda s Martinem. Vyspali se do růžova pod pergolou na měkkých podsedácích. Zase moje spací smůla. Náladu mi vylepší vydra, kterou vyplašíme na cestě. Vyfotit jsem ji nestihl, ale zážitek to byl. V přírodě jsem ji ještě neviděl. Mám hlad a k jídlu jen sušenky. Trasa vede většinou po šotolinách, kolem rybníků a luk.

Cesta je celkem nudná, ale v ranním oparu je krajina kouzelná. Čekám na vesnici s obchodem, ale žádná není. Jen samoty a malé vesničky. Jedu okruh severně od Nových Hradů, abych se znovu dostal na téměř stejné místo u Nových Hradů. Jedu Terčiným údolím – je to romanticky upravený krajinářský park s umělým vodopádem. Hezké, ale raději bych potkal vietnamský obchod. Jídlo si opatřím až v Trhových Svinech od rána až na 78.km. V prvním obchodu kupuji rohlíky, zakysanku a teplou sekanou. Na náměstí na lavičce baštím. Projíždím Žižkovo rodiště. Konečně začínají ubíhat kilometry. Začínám

se potkávat s Jíťou. Několikrát se míjíme. Končí 3. etapa, posílám hlášení a načítám posledních 150km. Chtěl bych si nechat na sobotní dojezd 80km. Nad hlavou se stále honí bouřkové mraky. První příval mě chytá v nádherných Holašovicích. Naštěstí jsou tu dvě hospody s deštníky.

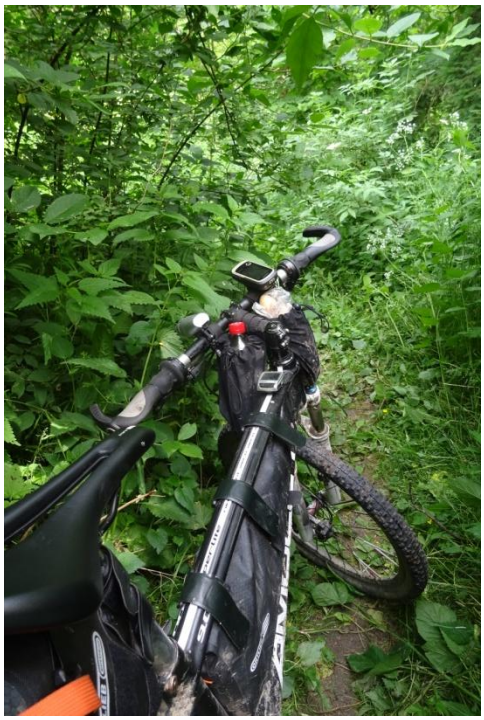

Využiji toho a dám si oběd. Vynikající bramboračka a knedlíky plněné uzeným. Stále prší, tak si dám dvě pivka. Přijíždí Jíťa. Byla v dešti schovaná v lese. Straší mě Boubínem a Přilbou (1219mnm). Chvilkami jedeme spolu. Knedlíky se tlačí vzhůru, těžce se mi dýchá. V Husinci se s Jíťou rozloučíme. Chytá mě další příval deště – to nejhorší přečkám v bus čekárně. V mírném dešti vyrážím na Boubín, naštěstí ne až nahoru, ale i tak je to hodně výživné. Cestou mě čeká překvapení v Šumavských Hošticích. Trasa je přehrazená stavebním plotem, za kterým je hluboký výkop ode zdi ke zdi. Zkouším objížďku hlubokou trávou, ale všude jsou ploty zahrad. Vracím se zpět po pás mokrý, jako bych vylezl z brodu. Odstraním stavební plot a výkop akrobaticky přelezu po mokré fošně. Nic moc zážitek. V Kubově Huti vidím před penzionem zaparkovaná 4 zaprasená kola s bagáží. 4 Toulalové tam jsou na večeři. Jeli zkrácenou trasu. Prohodím s nimi pár slov a jedu dál, ještě jsem plný knedlíků. Pomalu začínám hledat místo na spaní. Míjím 3 autobusové čekárny, ale nelíbí se mi. Nakonec vytlačím kolo po sjezdovce Nové Hutě a kousek pod Přílbou nacházím asi nejlepší přístřešek za celé Toulání. **Končím ve 22.[49] a uléhám na lavici.** Vyvezl jsem si nahoru plechovku Budvaru, tak si ji před spaním vychutnám. **Mám ujeto 199km a nastoupáno 3702m.** Do cíle mi chybí jen 70km. V noci mě budí světlo – přijíždí Jíťa a uléhá na vedlejší stůl.

5.den 12.6.2021 Ráno vstáváme spolu na budík. Mám s sebou ke snídani rohlíky, paštiku a Kofolu, takže se trochu zdržím a vyrážím **ve 4.[50].** Jíťa vyráží o něco déle, protože si prý musí vyčistit zuby. Vyjedu na Přílbu a přes Zadov mířím k cíli. Trápí mě mikrospánky. Probouzí mě vždy až zavrávorání na kole. Občas nevím, kde jsem. Musím několikrát zastavit a na 5 minut si zdřímnout. Nohy mi vůbec nejedou. Mám krizi.

V Kašperských Horách posnídám zakysanku s rohlíkem, kupuji životabudičskou Kofolu a doufám, že mě už nečeká žádný těžký terén. To se mi nesplnilo. Zarostlé cesty, makadam a kopce, na které jsem již neměl sílu.

Z nepozornosti jsem měl tři pády. Skácel jsem se v bahně na bok, potom když jsem přejížděl větve po lesácích a naposled na kluzkých kamenech. Zrovna jsem si říkal základní poučku – nesnaž se řídit kolo, cestu si najde. Pak jsem najel na kámen, přibrzdil a snažil se zatočit a už to bylo. Naštěstí je kolo i já vpořádku. Těsně před cílem mě trasa navedla nejdříve do bažiny, pak do brodu a následně kolem kravína. Tam jsem čekal průjezd hnojem – naštěstí nebyl. Cíl **12.^{05} ujeto 70km, nastoupáno 1496m.**

Celkem ujeto 688km a nastoupáno 16308m.
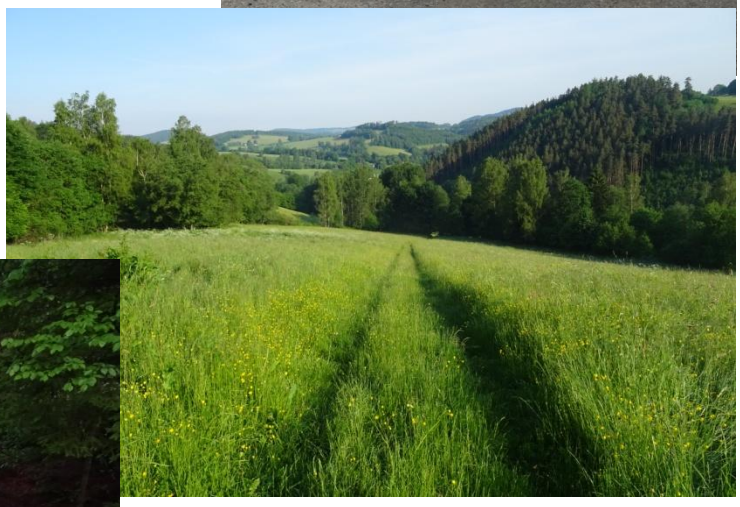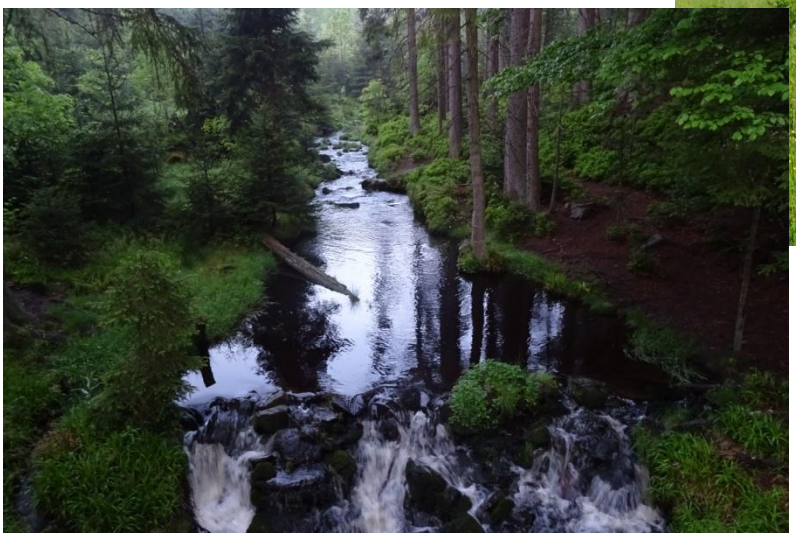
Velká pochvala Standovi za estetiku trasy. Vedl nás krásnými a pro mě neznámými místy. Vynechal téměř všechny turisticky profláklé lokality. Jen ta první půlka byla pro mě hodně obtížná. Taková převýšení nejsem zvyklý jezdit. Na startu bylo 56 lidí. Do cíle jich dojelo celou trasu pouze 19. Ostatní buď vzdali, nebo zvolili kratší trasu. Nakonec jsem byl nadšený z umístění –
10. místo je pro mě úspěch.
Od začátku jsem se posouval dopředu: 1.etapa 21.místo, 2.etapa 14.místo, 3.etapa 10.místo a 4.etapa 10.místo.
Teď se musím dát dohromady, vyléčit zadek, nechat splasknout oteklé nohy, dospat spánkový deficit a srovnat žaludek. Pak se začnu připravovat na poslední závod – 1000 miles (tedy chtěl bych jet 2020miles).